

Избор Вука Јеремића за председавајућег Генералној скупштини Уједињених нација представљао је, због велике дипломатске борбе која га је пратила, значајан успех Србије и прворазредни политички догађај у светској политици. Успех је тим већи када се упореди са доласком америчких званичника Рикера и Гордона, чије директиве дате политичком врху Србије сведоче о тешком и ниском међународном положају Србије, која је суочена са потпуно отвореним диктатом САД и њиховим јасним давањем до знања које су границе које будућа Влада Србије неће смети да пређе ако не жели да се суочи са америчком одмаздом. Јеремићев избор био је у време предизборне камање значајан адут за ДС, да би, након што су шансе демократа да саставе владу сведене на минимум, постао проблем и за демократе, а изгледа и за долазећу власт.

Јеремићев избор постигнут је великим делом заухваљујући активној подршци Кине, а посебно Русије, којој је било веома стало и да на престижно и угледно место председавајућег ГС УН не дође Далијус Чеуколис, амбасадор Литваније у УН, познат по ставу о изједначавању нацистичке Немачке и СССР.

Кандидатуру Литваније нису подржале ни многе арапске земље пошто она није гласала за чланство Палестине у УНЕСКО. При таквом односу снага, Јеремић је добио подршку 99 држава, а његов избор, био је, без обзира на то шта се у Србији мисли о њему, значајан дипломатски пораз САД, које су активно лобирале за Чеуколиса.

Јеремићеве изјаве након избора, у којима је он истакао да је добио „изузетну прилику да уради и неке велике ствари за Србију“, биле су повод за велико незадовољство САД, као што је до незадовољства западних земаља довео и расцеп који је Београд изазвао у источноевропској групи земаља због пропасти споразума о јединственој кандидатури Литваније. САД међутим, свакако нису нимало спремне да остану пасиван посматрач његовог рада, и како наводи лист „Данас“, у дипломатским круговима на Западу се најављује да Американци спремају непријатна изненађења за Јеремића, почев од наметања непријатних тема, међу којима и косовске, у којима ће од њега бити тражено да следи америчку политику.

Будуће активности Јеремића биле су и једна од тема разговора које је Филип Рикер, изасланик Стејт департмента, имао ових дана у Београду, који је по свему судећи пренео поруку да се од њега очекује да у Њујорку да буде неутралан и не намеће интересе Србије.

Упоредо с посетом америчких званичника, у Србији је покренута и јака медијска кампања, везана за велике трошкове које ће Јеремић имати током свог председавања, коју су према неким подацима, иницирали Американци. Незадовољство САД поклопило се са унутарстраначким превирањима у ДС и амбицијама Драгана Ђиласа, након чега су у јавност изнети подаци о финансијским плановима и трошковима Јеремићевог председавања. Кампања има за циљ да се грађани Србије убеди да је место председавајућег ГС УН неважно и мало битно у међународним односима, а да се сам Јеремић дискредитује као бахат и расипан. Она је, међутим, у потпуној супротности са хвалоспевима Јеремићу и политици Србије, који су непосредно после његовог избора осванули у медијима, када је то могло да допринесе већем рејтингу ДС у току изборне кампање. Тада је истицано да ће место председавајућег ГС УН побољшати перцепцију Србије у свету и повећати не само њен углед већ и утицај.

Околности се у Србији брзо мењају, па је Јеремић од изборног адута ДС постао проблем, а његове будуће активности прете да додатно дискредитују ову странку, чији опстанак или неопстанак на власти очигледно зависи само од подршке Запада. Ту подршку је ДС умногоме изгубила, и у очајничкој потреби да наклоност поврати, врх демократа се показује као спреман да поново жртвује и дискредитује интересе државе.

Место председавајућег ГС УН није нимало неважно у систему светске политике, о чему сведочи да лобирање за ову функцију започиње годинама унапред. Пошто му је указана велика част, на Вуку Јеремићу је да добијену прилику и искористи, у најбољем интересу Србије.